

reti kodu ligidasle. Et nüüdse pruutpaari wahel selle juures ühe käsi mõni kord teise omase juhtus ja siis õige soojalt teist waotas, et mõni kord ja nimelt Jumalagajätmise juures muu matsatas, ega muu seda ei ole ašja jutustada, see oli ju noorte inimešte enešte aši. See pidi ju sala sündima, sest aši ei pidanud enne kellegi muu kõrwa puutuma, kui Maret wanematega oli ráågitud.

Maret läks kodu ja jättis mårawa all Mardiga Jumalaga ja andis talle kätt, nagu ei oleks midagi sündinud. Seda Jumalaga-jätmist oli aga ometi üks năinud ja selle üle vihastanud, ja see oli peremees Saak, kes Maret isaga õuue páål juttu náhti ajawat.

„Tere ka, Maret,” ütles Saak, kui Maret õue aštuš.

„Tere tere,” vastas Maret ja läks läbi õue tuppa.

Saak oli ka ára märkanud, et Maret pu-nasem náost oli kui muidu. Peagi arwas ta, et ehet midagi on sündinud. Nist oli, nii arwas ta, Mart talle mõnda isiáralist ašja

põnelenud. Ta meel sai pahaks ja súda sai täis, aga ta ei náidانub oma meelepaha mitte. Ta oli Maretisaga põllutöö üle ráåkinud, aga ta nōuu Óru talusse tulles oli hoopis teine olnud. Nüüd ráåtis ta edasi járgmisel wii-sil:

„Kuule, Óru peremees, muu oli ka üks aši siia tulla.”

„Ütle aga aši ára,” vastas Maretis isa.

„Nagu tead,” ütles Saak õige toredaste, „olen mina peremees. Ma olen nduuks wõtnud naest wõtta. Lüdrukuid saaksin ja leiaksin ma küll, kes muulle tuleksivad, minu páraast iga sõrme páále kümme tükki. Kas tead, Óru peremees, kümme tükki iga sõrme páále! Aga ma — ma ei taha neid.”

„Kas siis juba mõne oled leidnud, keda sa tahad?” küsis Óru peremees.

„Olen küll leidnud,” vastas Saak, „ja kas tead, kes see on? See on sinu tútar Maret. Teda tahan küll naeseks saada. Ega súl ometigi midagi selle wasta ei ole. Minul on perenaest waja ja sinul on muidugi juba